

одного року та вартість яких більше 20 000 грн. До складу статті «Основні засоби» включаються інші необоротні активи у формі актива з права користування, визнаним відповідно до МСФЗ 16 «Оренда».

Придбані основні засоби зараховуються на баланс за первісною вартістю, яка включає всі витрати, що пов'язані з придбанням (створенням), доставкою, установкою та введенням їх в експлуатацію. Подальший облік за первісною вартістю, за вирахуванням накопиченої амортизації та будь-яких накопичених збитків від зменшення корисності.

Первісна вартість активів з права користування включає в себе суму оцінки визнаного орендного зобов'язання, орендні платежі, які отримані на дату початку оренди, за вирахуванням отриманих знижок до оренди; первісні прямі витрати; оцінку витрат з демонтажу базового активу, відновлення активу до стану, що вимагається строками та умовами оренди. На дату початку оренди Товариство оцінює орендне зобов'язання за теперішньою вартістю орендних платежів, не сплачених на таку дату. Орендні платежі дисконтуються, застосовуючи ставку відсотка в оренді. Для подальшої оцінки активу з права користування застосовується модель обліку за первісною вартістю (собівартістю) з вирахуванням будь-якої накопиченої амортизації та будь-яких накопичених збитків внаслідок зменшення корисності, та з коригуванням на будь-яку переоцінку орендного зобов'язання.

Ліквідаційна вартість основних засобів, що використовуються Товариством, вважається рівною нулю.

Амортизація основних засобів нараховується прямолінійним методом, починаючи з моменту, коли об'єкт став придатним до експлуатації.

Амортизація активів у формі права користування проводиться на прямолінійній основі, у строк залежно від очікуваного терміну оренди.

Строки корисної експлуатації по групах основних засобів та інших необоротних активів такі:

Земля	Не амортизується
Будівля	50 років
Машини та обладнання	7 років
Транспортні засоби	5 років
Меблі та офісне обладнання	3 роки
Покращення орендованих основних засобів	Залежно від строку оренди
Необоротні активи для продажу	Не амортизується
Інші необоротні активи у формі прав користування орендованим приміщенням	Залежно від очікуваного терміну оренди
Інші	3 роки

Нарахування амортизації припиняють на одну з двох дат, яка відбувається раніше:

- на дату вибуття об'єкта основних засобів або на дату з якої припиняють визнання активу;
- на дату, з якої актив класифікують як утримуваний для продажу.

Амортизація на об'єкти основних засобів віднесені до групи основних засобів «Земля», «Нерухомість в стадії будівництва» та «Необоротні активи для продажу» не нараховується.

Об'єкт основних засобів вилучається зі складу активів (списується з балансу) у разі його вибуття внаслідок продажу, безоплатної передачі або невідповідності критеріям визнання активом (тобто втрати можливості приносити майбутні економічні вигоди) або ж його балансова вартість дорівнює нулю.

Переведення основних засобів в категорію «Необоротні активи для продажу» відбувається в тому випадку, якщо актив виведений із експлуатації та було прийнято рішення про його продаж на протязі наступних 12 місяців.

Фінансовий результат від вибуття об'єктів основних засобів визначається вирахуванням з доходу від вибуття основних засобів, їх залишкової вартості, непрямих податків і витрат, пов'язаних з вибуттям основних засобів.

У разі часткової ліквідації об'єкта основних засобів його первісна (переоцінена) вартість та знос зменшуються відповідно на суму первісної (переоціненої) вартості та зносу ліквідованої частини об'єкта.

Товариство не визнає в балансовій вартості об'єкта основних засобів витрати на щоденне обслуговування, ремонт та технічне обслуговування об'єкта. Ці витрати визнаються в прибутку чи збитку, коли вони понесені. В балансовій вартості об'єкта основних засобів визнаються такі подальші витрати, які задовольняють критеріям визнання активу.

В 2024 році терміни корисного використання та норми амортизації основних засобів не змінювалися.

На кожну річну дату балансу (один раз на рік) Товариство визнає зменшення корисності основних засобів, якщо є свідчення можливої втрати економічної вигоди.

Зменшення корисності основних засобів у 2024 році не визнавалось.

Нематеріальний актив – немонетарний актив, який не має фізичної субстанції та може бути ідентифікований. Нематеріальний актив визнається, якщо і тільки якщо:

а) є ймовірність того, що майбутні економічні вигоди, які відносяться до активу, надходять до суб'єкта господарювання; та

б) собівартість активу можна достовірно оцінити.

Первісною оцінкою нематеріальних активів є собівартість їх оприбуткування.

Після визнання активом, об'єкт нематеріальних активів обліковується за його собівартістю мінус будь-яка накопичена амортизація та будь-які накопичені збитки від зменшення корисності.

Суму нематеріального активу з визначеним строком корисної експлуатації, що амортизується, розподіляється на систематичній основі протягом строку його корисної експлуатації. У випадку відсутності можливості визначити строк корисної експлуатації нематеріального активу, цей строк визначається як 10 років з моменту придатності активу до використання.

Нематеріальні активи з невизначеним строком корисної експлуатації (безстрокові), не підлягають амортизації і оцінюються на дату звітності за справедливою вартістю.

Ліквідаційна вартість нематеріальних активів прирівнюється до нуля.

Нарахування амортизації нематеріальних активів підприємство здійснює із застосуванням прямолінійного методу протягом строку їх корисного використання:

Ліцензії на надання фінансових послуг – безстрокові,

Комп'ютерні програми - 5 років.

Амортизація визнається у складі прибутку або збитку.

Нематеріальний актив з невизначеним строком корисної експлуатації тестувати на предмет знецінення шляхом зіставлення його справедливої вартості з його балансовою вартістю, щорічно і за наявності ознак знецінення та у разі виявлення розбіжностей, переглядає його справедливу вартість на звітну дату.

Амортизація активу починається, коли він стає придатним для використання. Амортизація активу припиняється на одну з двох дат, яка відбувається раніше: на дату, з якої актив класифікують як утримуваний для продажу, або на дату з якої припиняють визнання активу.

В 2024 році терміни корисного використання та норми амортизації нематеріальних активів не змінювалися.

На кожну річну дату балансу (один раз на рік) Товариство визнає зменшення корисності нематеріальних активів, якщо є свідчення можливої втрати економічної вигоди.

Зменшення корисності нематеріальних активів у 2024 році не визнавалось.

Інвестиційна нерухомість – нерухомість (земля чи будівля, або частина будівлі, або те й інше), утримувана (власником або орендарем як актив з права користування) з метою отримання орендних платежів або збільшення вартості капіталу чи для досягнення обох цілей, а не для:

- використання у виробництві або при постачанні товарів чи наданні послуг або для адміністративних цілей; або

- продажу у ході звичайного ведення бізнесу.

Інвестиційна нерухомість визнається як актив тільки тоді, коли:

- є ймовірність того, що Товариство в майбутньому отримає економічні вигоди, які пов'язані з цією інвестиційною нерухомістю;

- собівартість інвестиційної нерухомості можна достовірно оцінити.

Інвестиційна нерухомість первісно оцінюється за її собівартістю. Собівартість придбаної інвестиційної нерухомості включає ціну її придбання та будь-які видатки, які безпосередньо пов'язані з придбанням.

Товариство обліковує інвестиційну нерухомість за справедливою вартістю, що застосовується до всіх об'єктів. Для визначення справедливої вартості Товариство може залучати професійних оцінювачів. Оцінка проводиться один раз на рік станом на 31 грудня.

Справедлива вартість інвестиційної нерухомості - це та сума, на яку можна обміняти цю нерухомість при здійсненні угоди між добре обізнаними, зацікавленими і незалежними один від одного сторонами.

Прибуток або збиток від зміни справедливої вартості інвестиційної нерухомості відносити на прибуток або збиток за той період, в якому він виник.

Перекласифікація активів в категорію інвестиційної нерухомості або виключення з даної категорії здійснюється при зміні способу його використання.

Визнання об'єкта інвестиційної нерухомості підлягає припиненню (списанню з балансу) при вибутті або остаточному виведенні з експлуатації, коли більше не передбачається отримання пов'язаних з ним економічних вигід.

Прибутки або збитки, що виникли при вибутті об'єкта інвестиційної нерухомості, розраховуються як різниця між чистими надходження від вибуття та балансовою вартістю активу, та підлягають визнанню у прибутку або збитку у періоді, у якому відбувається дане вибуття.

Вибуття об'єкту інвестиційної нерухомості може здійснюватися шляхом його продажу або передачі у фінансову оренду. При визначенні дати вибуття інвестиційної нерухомості Товариство керується критеріями визнання доходу (нерухомість вважається проданою, коли істотні ризики і вигоди були передані покупцеві, що зазвичай відбувається в результаті підписання договору та виконання його умов).

2.4.2 Визнання та оцінка фінансових інструментів

Товариство визнає фінансовий актив або фінансове зобов'язання у балансі, коли і тільки коли воно стає стороною контрактних положень щодо фінансового інструмента. Операції з придбання або продажу фінансових інструментів визнаються із застосуванням обліку за датою розрахунку. Товариство визнає такі категорії фінансових активів:

- фінансові активи, що оцінюються за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку;

- фінансові активи, що оцінюються за амортизованою собівартістю. Товариство визнає такі категорії фінансових зобов'язань:

- фінансові зобов'язання, оцінені за амортизованою собівартістю.

Товариство під час первісного визнання оцінює фінансовий актив або фінансове зобов'язання за його справедливою вартістю плюс або мінус (у випадку фінансового активу або фінансового зобов'язання, що не оцінюються за справедливою вартістю через прибуток або збиток) витрати на операцію, що можуть бути безпосередньо віднесені на придбання або випуск фінансового активу чи фінансового зобов'язання. Справедливою вартістю фінансового інструмента при первісному визнанні зазвичай є ціна операції (тобто справедлива вартість наданої або одержаної компенсації). Під час первісного визнання фінансового активу або фінансового зобов'язання Товариство оцінює їх за їхньою справедливою вартістю з урахуванням операційних витрат, які безпосередньо належить до придбання або випуску фінансового активу чи фінансового зобов'язання. Товариство класифікує фінансові активи як такі, що надалі оцінюються за амортизованою собівартістю, за справедливою вартістю через інший сукупний дохід або справедливою вартістю через прибуток або збиток, на основі обох таких критеріїв:

- бізнес-моделі з управління фінансовими активами; та

- установленими договором характеристиками грошових потоків за фінансовим активом.

Фінансовий актив оцінюється за амортизованою собівартістю в разі одночасного дотримання обох зазначених нижче умов:

- фінансовий актив утримується в рамках бізнес-моделі, метою якої є утримання фінансових активів для одержання договірних грошових потоків; і

- договірні умови фінансового активу генерують у певні дати грошові потоки, котрі є суто виплатами основної суми та процентів на непогашену частку основної суми.

Фінансовий актив оцінюється за справедливою вартістю через інший сукупний дохід у разі одночасного дотримання обох зазначених нижче умов:

- фінансовий актив утримується в рамках бізнес-моделі, мета якої досягається як шляхом одержання договірних грошових потоків, так і шляхом продажу фінансових активів; і

- договірні умови фінансового активу генерують у певні дати грошові потоки, котрі є суто виплатами основної суми та процентів на непогашену частку основної суми.

Фінансовий актив оцінюється за справедливою вартістю через прибуток або збиток, якщо він не оцінюється за амортизованою собівартістю або за справедливою вартістю через інший сукупний дохід.

Товариство класифікує всі фінансові зобов'язання як такі, що у подальшому оцінюються за амортизованою собівартістю, за винятком: - фінансових зобов'язань, що оцінюються за справедливою вартістю через прибуток або збиток. Такі зобов'язання, включаючи похідні інструменти, що є зобов'язаннями, надалі оцінюються за справедливою вартістю;

- фінансових зобов'язань, що виникають у разі невідповідності передавання фінансового активу критеріям для припинення визнання або в разі застосування підходу подальшої участі;

- договорів фінансової гарантії;

- зобов'язань із надання позики за ставкою відсотка, нижчою від ринкової.

Товариство визнає резерв під збитки для очікуваних кредитних збитків за фінансовим активом, який обліковується за амортизованою собівартістю. Облікова політика щодо подальшої оцінки фінансових інструментів розкривається нижче у відповідних розділах облікової політики.

2.4.3. Оцінка фінансового активу

Фінансовий актив - це будь-який актив, що є:

а) грошовими коштами;

б) інструментом власного капіталу іншого суб'єкта господарювання;

в) контрактним правом;

і) отримувати грошові кошти або інший фінансовий актив від іншого суб'єкта господарювання,

або

ii) обмінювати фінансові інструменти з іншим суб'єктом господарювання за умов, які є потенційно сприятливими, або

г) контрактом, розрахунки за яким здійснюватимуться або можуть здійснюватися власними інструментами капіталу суб'єкта господарювання та який є:

i) непохідним інструментом, за який суб'єкт господарювання зобов'язаний або може бути зобов'язаний отримати змінну кількість власних інструментів капіталу, або

ii) похідним інструментом, розрахунки за яким здійснюватимуться або можуть здійснюватися іншим чином, ніж обміном фіксованої суми грошових коштів або іншого фінансового активу на фіксовану кількість власних інструментів капіталу.

Товариство класифікує фінансові активи як такі, що оцінюються у подальшому або за амортизованою собівартістю, або за справедливою вартістю на основі обох таких чинників:

а) моделі бізнесу обраного для управління фінансовими активами; та

б) характеристик контрактних грошових потоків фінансового активу.

Фінансовий актив оцінюють за амортизованою собівартістю, якщо виконуються обидві такі умови:

а) актив утримують в моделі бізнесу, мета якої - утримування активів задля отримання контрактних грошових потоків;

б) контрактні умови фінансового активу передбачають у певні дати надходження грошових потоків, які є лише погашенням основної суми та сплатою відсотків на непогашену основну суму.

В усіх інших випадках фінансовий актив оцінюють за справедливою вартістю з відображенням результату переоцінки у складі прибутку або збитку.

Інструменти капіталу – це будь-які контракти, які засвідчують залишкову частку в активах

суб'єкта господарювання після вирахування всіх його зобов'язань.

До інструментів капіталу Товариство відносить частку у статутному капіталі господарських товариств.

Первісна оцінка інструментів капіталу здійснюється за їх справедливою вартістю, яка зазвичай дорівнює ціні операції, у ході якої Товариство стає стороною контрактних положень щодо цих інструментів. Проте, якщо існують свідчення, що ціна операції (придбання) не відповідає справедливій вартості придбаних інструментів капіталу, різниця визнається як прибуток (збиток) при первісному визнанні.

Витрати на придбання інструментів капіталу визнаються витратами періоду і не включаються до первісної справедливої вартості інструментів капіталу.

Подальша оцінка інструментів капіталу, яким володіє Товариство, здійснюється за методом участі у капіталі, з визнанням результату у прибутках/збитках дати оцінки.

Товариство, оцінює торговельну дебіторську заборгованість за ціною операції, якщо торговельна дебіторська заборгованість не містить значного компоненту фінансування згідно з МСФЗ 15.

Подальша оцінка фінансових активів:

- після первісного визнання, Товариство оцінює фінансовий актив згідно з положеннями облікової політики:

- а) за амортизованою собівартістю;
- б) за справедливою вартістю через інший сукупний дохід; або
- в) за справедливою вартістю через прибуток або збиток.

Дебіторська заборгованість складається із торгової, іншої дебіторської заборгованості, наданих позик. Дебіторська заборгованість поділяється на поточну, поточну частину довгострокової заборгованості (строк погашення протягом 12 місяців з дати фінансової звітності) та довгострокову (строк погашення більше 12 місяців з дати фінансової звітності).

Позики відображаються в обліку, починаючи з дати видачі(отримання) коштів позичальникам. При визначенні вартості позики враховується можлива наявність суттєвої відмінності процентної ставки, передбаченої договором позики, від поточних ринкових ставок, для чого при здійсненні оцінки, застосовується поріг суттєвості, установлений в обліковій політиці.

Боргові цінні папери – векселі, після первісного визнання, залежно від обраної бізнес-моделі їх утримання, оцінюються за справедливою вартістю або амортизованою собівартістю з урахуванням вимог щодо очікуваних кредитних збитків. Інвестиції в фінансові інструменти (цінні папери), щодо яких відсутня відкрита інформація для визначення справедливої вартості оцінюються за вартістю, яка визначається за судженням управлінського персоналу, виходячи з інформації, що є у відкритому доступі, внутрішньо генерованої інформації та досвіду. Управлінський персонал визнає, що справедлива вартість, у такому випадку, не може бути надійно оцінена та, у разі необхідності, залучає зовнішнього незалежного оцінювача.

При оцінці справедливої вартості фінансових активів управлінський персонал застосовує методи оцінки вартості, які відповідають обставинам та для яких є достатньо даних, щоб оцінити справедливую вартість, максимізуючи використання доречних відкритих даних та мінімізуючи використання закритих вхідних даних.

Для покриття збитків від знецінення фінансових активів, створюється резерв, сума якого згідно МСФЗ 9, визначається з застосуванням моделі очікуваних кредитних збитків.

2.4.4. Фінансові зобов'язання

Визнання, класифікація та оцінка фінансових зобов'язань відбувається згідно МСФЗ 9. Фінансове зобов'язання - це будь-яке зобов'язання, що є:

а) контрактним зобов'язанням:

- i) надавати грошові кошти або інший фінансовий актив іншому суб'єктові господарювання, або
- ii) обмінюватися фінансовими активами або фінансовими зобов'язаннями з іншим суб'єктом господарювання за умов, які є потенційно несприятливими для суб'єкта господарювання, або

б) контрактом, розрахунки за яким здійснюватимуться або можуть здійснюватися власними інструментами капіталу суб'єкта господарювання та який є

і) непохідним інструментом, за яким суб'єкт господарювання зобов'язаний або може бути зобов'язаний надавати змінну кількість власних інструментів капіталу суб'єкта господарювання, або
і) похідним інструментом, розрахунки за яким здійснюватимуться або можуть здійснюватися іншим чином, ніж обмін фіксованої суми грошових коштів або іншого фінансового активу на фіксовану кількість власних інструментів капіталу суб'єкта господарювання.

Товариство здійснює класифікацію всіх фінансових зобов'язань як таких, що в подальшому оцінюються за амортизованою собівартістю, за винятком:

а) фінансових зобов'язань, що оцінюються за справедливою вартістю через прибуток або збиток. Такі зобов'язання, включаючи похідні інструменти, що є зобов'язаннями, надалі оцінюються за справедливою вартістю.

б) фінансових зобов'язань, що виникають у разі невідповідності передавання фінансового активу критеріям для припинення визнання або в разі застосування підходу подальшої участі.

в) договорів фінансової гарантії.

Товариство не проводить перекласифікації жодних фінансових зобов'язань.

Товариство вилучає фінансове зобов'язання (або частину фінансового зобов'язання) зі свого звіту про фінансовий стан тоді і лише тоді, коли його погашають, тобто коли зобов'язання, визначене у контракті, виконано, анульовано або строк його дії закінчується.

Інші фінансові зобов'язання, інші запозичені кошти та інші зобов'язання, первісно оцінюються за справедливою вартістю, за вирахуванням витрат на здійснення операції.

2.4.5. Дебіторська заборгованість за основною діяльністю

Дебіторська заборгованість – це фінансовий актив, який є контрактним правом отримувати грошові кошти або інший фінансовий актив від іншого суб'єкта господарювання.

Дебіторська заборгованість – сума заборгованості контрагентів перед Товариством на певну дату. Дебіторська заборгованість виникає у разі, якщо послуга надана або товар проданий, а грошові кошти не надійшли.

Дебіторська заборгованість визнається активом у тому випадку, якщо існує ймовірність отримання Товариством майбутніх економічних вигод та може бути достовірно визначена сума заборгованості.

До дебіторської заборгованості також відносяться передоплати, перераховані постачальникам чи підрядникам за не отримані товари або послуги.

Облік дебіторської заборгованості ведеться Товариством в розрізі контрагентів та договорів.

Після первісного визнання Товариство оцінює дебіторську заборгованість за амортизованою собівартістю, застосовуючи метод ефективного відсотка. Це метод обчислення амортизації із застосуванням ефективної ставки відсотка фінансового активу. Ефективна ставка відсотка - це ставка, яка дисконтує очікуваний потік майбутніх грошових платежів до строку погашення до поточної чистої балансової вартості фінансового активу. Товариство веде розрахунок ефективної ставки відсотка в розрізі дебіторів.

Якщо є об'єктивне свідчення того, що відбувся збиток від зменшення корисності позик та дебіторської заборгованості або інвестицій, утримуваних до погашення та обліковуваних за амортизованою собівартістю, то сума збитку оцінюється як різниця між балансовою вартістю активу та теперішньою вартістю попередньо оцінених майбутніх грошових потоків (за винятком можливих кредитних збитків, які не були понесені), дисконтованих за первісною ефективною ставкою відсотка фінансового активу (тобто ефективною ставкою відсотка, обчисленою при первісному визнанні). Балансову вартість активу слід зменшити прямо або застосовуючи рахунок резервів. Суму збитку слід визнавати у прибутку чи збитку. У разі змін справедливої вартості дебіторської заборгованості, що мають місце на звітну дату, такі зміни визнаються у прибутку (збитку) звітного періоду.

Дебіторська заборгованість визнається у Звіті про фінансовий стан тоді, коли Товариство стає стороною контрактних положень щодо цього активу.

Дебіторська заборгованість визнається Товариством як фінансові активи (за винятком дебіторської заборгованості, за якою не очікується отримання грошових коштів або фінансових інструментів (аванси видані на придбання цінностей, послуг).

Дебіторська заборгованість Товариства станом на 31.12.2024 р. складається з заборгованості за

реалізовані цінні папери, корпоративні права, надані позики, фінансові допомоги і т.і., класифікується як поточна та обліковується залежно до застосовної бізнес-моделі за амортизованою вартістю. Первинно заборгованість оцінюється за справедливою вартістю, плюс відповідні витрати на проведення операції.

Для кожної дебіторської заборгованості, що утримується для погашення та оцінюється за амортизованою вартістю, на вимогу МСФЗ 9, розрахований резерв із використанням моделі очікуваних кредитних збитків. У Звіті про фінансовий стан (Балансі) на 31.12.2024 р. усі статті дебіторської заборгованості відображені за вирахуванням резерву очікуваних кредитних збитків на початок та кінець звітного періоду. Безнадійна дебіторська заборгованість в бухгалтерському обліку списується за рахунок створеного резерву сумнівних боргів.

2.4.6. Грошові кошти та їх еквіваленти

Грошові кошти складаються з готівки коштів на поточних рахунках у банках. Первісно грошові кошти та їх еквіваленти обліковуються за справедливою вартістю, яка дорівнює їхній номінальній вартості.

Подальша оцінка грошових коштів та їх еквівалентів здійснюється за амортизованою собівартістю.

Фінансова звітність Товариства складається в національній валюті України (гривні), що є функціональною валютою. Господарські операції, проведені в іноземній валюті при первинному визнанні відображаються у функціональній валюті за курсом Національного Банку України (НБУ) на дату здійснення операції. На дату складання фінансової звітності згідно МСБО 21 «Вплив змін валютних курсів» всі монетарні статті, що враховуються в іноземній валюті перераховуються та відображаються у Балансі за курсом НБУ на дату складання звітності. Курсові різниці, що виникають при перерахунку відображаються підсумовуючим підсумком, у звіті про фінансові результати того періоду, в якому вони виникли розгорнуто.

2.4.7. Кредиторська заборгованість за основною діяльністю та інша кредиторська заборгованість

Всі фінансові зобов'язання визначаються як такі, що у подальшому оцінюються за амортизованою собівартістю.

Поточні зобов'язання - це зобов'язання, які відповідають одній або декільком із нижченаведених ознак:

- Товариство сподівається погасити зобов'язання або зобов'язання підлягає погашенню протягом дванадцяти місяців після звітного періоду;
- Товариство не має безумовного права відстрочити погашення зобов'язання протягом щонайменше дванадцяти місяців після звітного періоду.

Поточні зобов'язання визнаються за умови відповідності визначенню і критеріям визнання зобов'язань. Довгострокові фінансові зобов'язання оцінюються за амортизованою собівартістю із застосуванням методу ефективної ставки відсотка. Визначення ефективної ставки відсотка здійснюється з використанням ринкових ставок на аналогічний фінансовий інструмент, які існували на ринку України на день його визнання відповідно до статистичної звітності НБУ.

Поточну кредиторську заборгованість без встановленої ставки відсотка Товариство оцінює за сумою первісного рахунку, якщо вплив дисконтування є несуттєвим.

2.4.8. Визнання доходів

Дохід включає тільки валові надходження економічних вигід, які отримані чи підлягають отриманню підприємством на його власний рахунок.

Товариство визнає доходи, якщо їх суму можна визначити з достатнім рівнем точності, існує ймовірність отримання майбутніх економічних вигід і дотримано конкретних критеріїв по кожному напрямку діяльності Товариства.

Доходи визнаються Товариством, за методом нарахування.

Дохід від продажу фінансових інструментів, інвестиційної нерухомості або інших активів визнається у прибутку або збитку в разі задоволення всіх наведених далі умов:

а) Товариство передало покупцеві суттєві ризики і винагороди, пов'язані з власністю на фінансовий інструмент, інвестиційну нерухомість або інші активи;

б) за Товариством не залишається ані подальша участь управлінського персоналу у формі, яка зазвичай пов'язана з володінням, ані ефективний контроль за проданими фінансовими інструментами, інвестиційною нерухомістю або іншими активами;

в) суму доходу можна достовірно оцінити;

г) ймовірно, що до Товариства надійдуть економічні вигоди, пов'язані з операцією;

г) витрати, які були або будуть понесені у зв'язку з операцією, можна достовірно оцінити.

Дохід визнається у звіті про прибутки та збитки за умови відповідності визначенню та критеріям визнання. Визнання доходу відбувається одночасно з визнанням збільшення активів або зменшення зобов'язань.

Дивіденди визнаються доходом, коли встановлено право на отримання коштів.

2.4.9. Визнання витрат

Витрати — це зменшення активів або збільшення зобов'язань, наслідком якого є зменшення власного капіталу, крім як унаслідок здійснення розподілу держателям вимог до власного капіталу.

Товариство обліковує витрати за методом нарахування.

Витрати визнаються у звіті про прибутки та збитки за умови відповідності визначенню та одночасно з визнанням збільшення зобов'язань або зменшення активів.

Витрати негайно визнаються у звіті про прибутки та збитки, коли видатки не надають майбутніх економічних вигід або тоді та тією мірою, якою майбутні економічні вигоди не відповідають або перестають відповідати визнанню як активу у звіті про фінансовий стан.

Витрати визнаються у звіті про прибутки та збитки також у тих випадках, коли виникають зобов'язання без визнання активу.

Витрати, понесені у зв'язку з отриманням доходу, визнаються у тому ж періоді, що й відповідні доходи.

Витрати за позиками, які не є частиною фінансового інструменту та не капіталізуються як частина собівартості активів, визнаються витратами періоду.

2.4.10. Фінансові доходи та витрати

Фінансові доходи та витрати включають процентні доходи та витрати за позиковими коштами, процентні доходи від вкладених коштів, дохід від виникнення фінансових інструментів і прибутки та збитки від курсових різниць, у разі наявності, за фінансовою діяльністю.

Товариство відображає в бухгалтерському обліку визнані доходи і витрати із застосуванням принципу нарахування та відповідності за кожною операцією (договором) окремо не рідше одного разу на місяць на звітну дату, а також в дату погашення нарахованих доходів згідно умов емісії/договору та припинення визнання (погашення, відступлення прав вимоги, продаж, списання за рахунок резерву) фінансового інструменту. Амортизація дисконту/премії здійснюється Товариством з відображенням за відповідними рахунками доходів (витрат).

Товариство здійснює нарахування процентів за фінансовими інструментами, що обліковуються за амортизованою собівартістю, з використанням методу ефективної ставки відсотка, який забезпечує однаковий рівень дохідності (витратності) шляхом рівномірного розподілу доходів і витрат на всі періоди протягом строку дії фінансового інструменту. Товариство використовує первісну ефективну ставку відсотка протягом усього строку дії фінансового інструменту за винятком:

- фінансових активів і фінансових зобов'язань з плаваючою ставкою, що періодично переглядається у зв'язку із зміною ринкових ставок (на дату зміни ринкової ставки розраховується нова ефективна ставка відсотка);

- фінансового інструменту, який зазнав суттєвих змін у зв'язку із змінами умов договору, що призвели до погашення цього фінансового інструменту та визнання нового (на дату зміни умов договору розраховується нова ефективна ставка відсотка).

2.4.11. Податок на прибуток

Податок на прибуток відображається у фінансовій звітності відповідно до вимог законодавства із використанням податкових ставок та законодавчих норм, які діяли або фактично були введені в дію станом на кінець звітного періоду. Витрати з податку на прибуток включають поточний податок і відображаються у складі прибутку чи збитку за рік, якщо тільки вони не мають бути відображені в іншому сукупному доході або безпосередньо у складі капіталу у зв'язку з тим, що вони стосуються операцій, які також відображені у цьому самому або іншому звітному періоді в іншому сукупному доході або безпосередньо у складі капіталу. Поточний податок – це сума, що, як очікується, має бути сплачена податковим органам або ними відшкодована стосовно оподатковуваних прибутків чи збитків за поточний та попередні періоди. Поточні витрати з податку на прибуток визнаються на основі податкового законодавства та чинних ставок оподаткування протягом періоду, за який отримано дохід. Якщо фінансова звітність затверджується до подання відповідних податкових декларацій, оподатковуваний прибуток або податковий збиток визначаються розрахунковим шляхом. Інші податки, крім податку на прибуток, відображаються у складі адміністративних та інших операційних витрат. Відстрочений податок розраховується за балансовим методом та являє собою податкові активи або зобов'язання, що виникають у результаті тимчасових різниць між балансовою вартістю активу чи зобов'язання в балансі та їх податковою базою.

Відстрочені податкові зобов'язання визнаються, як правило, щодо всіх тимчасових різниць, що підлягають оподаткуванню. Відстрочені податкові активи визнаються з урахуванням імовірності наявності в майбутньому оподатковуваного прибутку, за рахунок якого можуть бути використані тимчасові різниці, що підлягають вирахуванню. Балансова вартість відстрочених податкових активів переглядається на кожну дату й зменшується в тій мірі, у якій більше не існує ймовірності того, що буде отриманий оподаткований прибуток, достатній, щоб дозволити використати вигоду від відстроченого податкового активу повністю або частково.

Відстрочений податок розраховується за податковими ставками, які, як очікується, будуть застосовуватися в періоді реалізації відповідних активів або зобов'язань. Товариство визнає поточні та відстрочені податки як витрати або дохід і включає в прибуток або збиток за звітний період, окрім випадків, коли податки виникають від операцій або подій, які визнаються прямо у власному капіталі або від об'єднання бізнесу.

Товариство визнає поточні та відстрочені податки у капіталі, якщо податок належить до статей, які відображено безпосередньо у власному капіталі в тому самому чи в іншому періоді.

2.4.12. Облікові політики щодо забезпечень

Забезпечення визнаються, коли Товариство має теперішню заборгованість (юридичну або конструктивну) внаслідок минулої події, існує ймовірність (тобто більше можливо, ніж неможливо), що погашення зобов'язання вимагатиме вибуття ресурсів, котрі втілюють у собі економічні вигоди, і можна достовірно оцінити суму зобов'язання.

Товариство визнає короткострокові виплати працівникам як витрати та як зобов'язання після вирахування будь-якої вже сплаченої суми. Товариство визнає очікувану вартість короткострокових виплат працівникам за їх відсутність як забезпечення відпусток – під час надання працівниками послуг, які збільшують їхні права на майбутні виплати відпускних.

2.4.13. Інформація про зміни в облікових політиках

Товариство обирає та застосовує свої облікові політики послідовно для подібних операцій, інших подій або умов, якщо МСФЗ конкретно не вимагає або не дозволяє визначення категорії статей, для яких інші політики можуть бути доречними.

Облікова політика Товариства за період, що закінчується 31 грудня 2024 року, відповідає обліковій політиці, яка застосовувалась в попередньому звітному році.

3. Істотні облікові судження, оціночні значення та припущення

3.1. Облікові політики, розроблені за відсутності прямих норм МСФЗ

Якщо немає МСФЗ, який конкретно застосовується до операції, іншої події або умови, керівництво Товариства застосовує судження під час розроблення та застосування облікової політики

таким чином, щоб інформація була доречною для потреб користувачів для прийняття економічних рішень та достовірною, у тому значенні, що фінансова звітність:

- подає достовірно фінансовий стан, фінансові результати діяльності та грошові потоки Товариства;

- відображає економічну сутність операцій, інших подій або умов, а не лише юридичну форму;
- є нейтральною, тобто вільною упереджень;
- є повною в усіх суттєвих аспектах.

Під час здійснення судження керівництво Товариства посилається на прийнятність наведених далі джерел та враховує їх у низхідному порядку:

- вимоги в МСФЗ, у яких ідеться про подібні та пов'язані з ними питання;
- визначення, критерії визнання та концепції оцінки активів, зобов'язань, доходів та витрат у

Концептуальній основі фінансової звітності.

Під час здійснення судження управлінський персонал враховує найостанніші положення інших органів, що розробляють та затверджують стандарти, які застосовують подібну концептуальну основу для розроблення стандартів, іншу професійну літературу з обліку та прийняті галузеві практики, тією мірою, якою вони не суперечать вищезазначеним джерелам.

3.2. Оцінки, судження та припущення

Підготовка фінансової звітності за МСФЗ вимагає від управлінського персоналу формування певних суджень, оцінок та припущень, які впливають на використання принципів облікової політики, а також суми активів та зобов'язань, доходів та витрат, які відображені в звітності. Управлінський персонал використовує ряд оцінок та припущень щодо подання активів та зобов'язань та розкриття умовних активів та зобов'язань при підготовці фінансової звітності, відповідно до вимог МСФЗ. Оцінки та пов'язані з ними припущення ґрунтуються на історичному досвіді та інших факторах, які вважаються обґрунтованими за даних обставин, результати яких формують основу для суджень щодо балансової вартості активів та зобов'язань, яка не є очевидною з інших джерел. Допущення і зроблені на їх основі попередні оцінки постійно аналізуються на предмет необхідності їх зміни. Зміни в оцінках визнаються в тому звітному періоді, коли ці оцінки були переглянуті, і в усіх наступних періодах, викликаних зазначеними змінами. Управлінський персонал здійснює оцінку та відображення активів та зобов'язань таким чином, щоб не переносити наявні фінансові ризики, які потенційно загрожують фінансовому стану, на наступні звітні періоди. Активи і зобов'язання Товариства первісно оцінюються під час їх придбання чи виникнення та в подальшому оцінюються на дату балансу станом на кінець звітного року відповідно до вимог МСФЗ. Інформація про суттєві сфери невизначеності оцінок і ключові судження при використанні облікової політики представлені далі.

3.3. Загальні судження щодо справедливої вартості активів та зобов'язань

Оцінка справедливої вартості активів та зобов'язань ґрунтується на судженнях щодо передбачуваних майбутніх грошових потоків, існуючої економічної ситуації, ризиків, властивих фінансовим інструментам, та інших факторів з урахуванням вимог МСФЗ 13 «Оцінка справедливої вартості».

Оцінка справедливої вартості – це оцінка конкретного активу або зобов'язання. Тому, оцінюючи справедливу вартість, беруться до уваги ті характеристики активу або зобов'язання, які учасники ринку взяли б до уваги, визначаючи ціну активу або зобов'язання на дату оцінки. До таких характеристик належать:

- а) стан та місце розташування активу;
- б) обмеження, якщо вони є, на продаж або використання активу.

МСФЗ 13 «Оцінка справедливої вартості» визначає справедливу вартість як ціну, яка була б отримана за продаж активу, або сплачена за передачу зобов'язання у звичайній операції між учасниками ринку на дату оцінки.

Оцінка справедливої вартості припускає, що операція продажу активу або передачі зобов'язання відбувається:

- а) на основному ринку для цього активу або зобов'язання; або

б) за відсутності основного ринку - на найсприятливішому ринку для цього активу або зобов'язання.

Справедлива вартість – це ціна, яка була б отримана за продаж активу або сплачена за передачу зобов'язання у звичайній операції на основному (або найсприятливішому) ринку на дату оцінки за поточних ринкових умов (тобто вихідна ціна), незалежно від того, чи спостерігається така ціна безпосередньо, чи оцінена за допомогою іншого методу оцінювання.

З метою підвищення зіставності оцінок справедливої вартості та пов'язаного з ними розкриття інформації, МСФЗ 13 встановлює ієрархію справедливої вартості, у якій передбачено три рівня вхідних даних для методів оцінки вартості, що використовуються для оцінки справедливої вартості. Ієрархія справедливої вартості встановлює найвищий пріоритет для цін котирування (нескоригованих) на активних ринках на ідентичні активи або зобов'язання (вхідні дані 1-го рівня) та найнижчий пріоритет для закритих вхідних даних (вхідні дані 3-го рівня).

Вхідні дані 1-го рівня – це ціни котирування (нескориговані) на активних ринках на ідентичні активи або зобов'язання, до яких суб'єкт господарювання може мати доступ на дату оцінки. Ціна котирування на активному ринку є найнадійнішим свідченням справедливої вартості і за наявності має бути використана без коригування для оцінки справедливої вартості, окрім ситуацій, визначених у параграфі 79.

Вхідні дані 2-го рівня – це вхідні дані (окрім цін котирування, віднесених до 1-го рівня), які можна спостерігати для активу чи зобов'язання, прямо або опосередковано. Якщо актив або зобов'язання має визначений (контрактний) строк, то вхідні дані 2-го рівня повинні бути відкритими протягом практично всього строку цього активу чи зобов'язання. До вхідних даних 2-го рівня належать:

а) ціни котирування на подібні активи чи зобов'язання на активних ринках;

б) ціни котирування на ідентичні або подібні активи чи зобов'язання на ринках, які не є активними;

в) вхідні дані, окрім цін котирування, які можна спостерігати для активу чи зобов'язання, наприклад:

-ставки відсотка та криві дохідності, що спостерігаються на звичайних інтервалах котирування;

-допустима змінність;

-кредитні спреди.

г) вхідні дані, підтверджені ринком.

Вхідні дані 3-го рівня – це вхідні дані для активу чи зобов'язання, яких немає у відкритому доступі. Закриті вхідні дані слід використовувати для оцінки справедливої вартості, якщо відповідних відкритих даних немає, що передбачається в ситуаціях, коли діяльність ринку для активу або зобов'язання на дату оцінки незначна, або її взагалі немає.

Методи оцінки застосовуються послідовно.

Управлінський персонал здійснює, виключно оцінки справедливої вартості активів та зобов'язань, які вимагаються МСФЗ 13, на кінець кожного звітного періоду.

Наявність доречних вхідних даних та їхня відносна суб'єктивність може вплинути на вибір відповідних методів оцінки вартості.

3.4. Оцінки фінансових інструментів

Фінансовий інструмент - це будь-який контракт, який приводить до виникнення фінансового активу у одного суб'єкта господарювання та фінансового зобов'язання або інструмента капіталу у іншого суб'єкта господарювання.

товариство визнає фінансовий актив або фінансове зобов'язання у звіті про фінансовий стан тоді і лише тоді, коли стає стороною контрактних положень щодо цього інструмента.

Відповідно до п. 3 МСФЗ 9 визнання та, у відповідних випадках, припинення визнання звичайного придбання або продажу фінансових активів здійснюється, з використанням обліку за датою операції або обліку за датою розрахунків. Справедливою вартістю фінансового інструмента при первісному визнанні є ціна операції, тобто справедлива вартість наданої або отриманої компенсації, відповідно до МСФЗ 13 «Справедлива вартість». Справедлива вартість довгострокової позики або дебіторської заборгованості, за якими не нараховуються відсотки,

оцінюється як теперішня вартість усіх майбутніх надходжень грошових коштів, дисконтованих із застосуванням ринкової ставки. У разі, якщо на дату оцінки Товариство не користується подібним інструментом, застосовується облікова ставка НБУ. В інших випадках оцінка справедливої вартості ґрунтується на судженнях щодо передбачуваних майбутніх грошових потоків, існуючої економічної ситуації, ризиків, властивих різним фінансовим інструментам та інших факторів з урахуванням вимог МСФЗ 13 «Оцінка справедливої вартості».

3.4.1. Судження щодо очікуваних термінів утримання фінансових інструментів

Управлінський персонал застосовує професійне судження щодо термінів утримання фінансових інструментів. Професійне судження за цим питанням ґрунтується на оцінці ризиків фінансового інструменту, його прибутковості й динаміці та інших факторах. Проте існують невизначеності, які можуть бути пов'язані з призупиненням обігу цінних паперів або банкрутством об'єкту інвестування, що не є підконтрольним управлінському персоналу і може суттєво вплинути на оцінку фінансових інструментів.

3.4.2. Судження щодо змін справедливої вартості фінансових активів

Розуміючи важливість використання облікових оцінок та припущень щодо справедливої вартості фінансових активів в разі відсутності вхідних даних щодо справедливої вартості першого рівня, Управлінський персонал Товариства використовує оцінки та судження, які базуються на професійній компетенції працівників Товариства, досвіді та минулих подіях, а також з використанням розрахунків та моделей вартості фінансових активів. Залучення зовнішніх експертних оцінок щодо таких фінансових інструментів, де оцінка, яка базується на професійній компетенції, досвіді та розрахунках є недостатньою, вирішується по кожному виду фінансових інструментів окремо.

Управлінський персонал Товариства вважає, що облікові оцінки та припущення, які стосуються оцінки фінансових інструментів, де ринкові котирування не доступні, є ключовим джерелом невизначеності оцінок, через високу ступінь ймовірності зазнання змін з плином часу, оскільки оцінки базуються на припущеннях управлінського персоналу зроблених на підставі інформації наявної у відкритому доступі на дату оцінки щодо макроекономічного середовища, відсоткових ставок, волатильності, змін валютних курсів, а також специфічних особливостей фінансових активів. Вплив змін в оцінках на активи, які відображені в звіті про фінансовий стан, може бути значним.

Використання різних припущень та/або методів оцінки також може мати значний вплив на передбачувану справедливу вартість.

Управлінський персонал Товариства вважає, що наведені розкриття щодо застосування справедливої вартості є достатніми, і не вважає, що за межами фінансової звітності залишилась будь-яка суттєва інформація щодо застосування справедливої вартості, яка може бути корисною для користувачів фінансової звітності.

3.4.3. Судження щодо виявлення ознак знецінення активів

На вимогу МСФЗ 9, для кожної дебіторської заборгованості, що утримується для погашення та оцінюється за амортизованою вартістю, розраховується резерв під очікувані кредитні збитки із використанням моделі очікуваних кредитних збитків.

Відносно таких фінансових активів, Товариство на дату виникнення фінансових активів та на кожну звітну дату визначає рівень кредитного ризику.

Товариство визнає резерв під збитки для очікуваних кредитних збитків за фінансовими активами, які оцінюються за амортизованою вартістю, у розмірі очікуваних кредитних збитків за весь строк дії фінансового активу (при значному збільшенні кредитного ризику/для кредитно-знецінених фінансових активів) або 12-місячними очікуваними кредитними збитками (у разі незначного зростання кредитного ризику).

Зазвичай очікується, що очікувані кредитні збитки за весь строк дії мають бути визнані до того, як фінансовий інструмент стане прострочений. Як правило, кредитний ризик значно зростає ще до того, як фінансовий інструмент стане простроченим або буде помічено інші чинники затримки платежів, що є специфічними для позичальника, (наприклад, здійснення модифікації або реструктуризації).